

wiosna Solidarności

WIOSNA SOLIDARNOŚCI W NOWEJ HUCIE

Wiosenny strajk 1988 r. był pierwszym poważnym wyzwaniem rzuconym przez polskich robotników, partyjno-wojskowej dyktaturze rządzącej krajem od 13 grudnia 1981 roku.

Dziewięć dni nowohuckiego strajku obudziło na nowo nadzieje na pokojowe wyjście z opresyjnego systemu narzuconego Polakom po zakończeniu II wojny światowej. I znowu, jak podczas poznańskiej rewolty w czerwcu 1956 roku, strajkujący podnieśli hasło CHCEMY CHLEBA I WOLNOŚCI!

Oznaczało to, że NIE MA ZGODY na niskie płace i permanentny kryzys gospodarczy i NIE MA ZGODY na przedmiotową rolę polskiego świata pracy, pozbawionego wolności zrzeszania się.

Po lutowej podwyżce cen, podziemna Solidarność podjęła przygotowania do strajku powszechnego w terminie 31 sierpnia 1988 roku. Zaskakujący był więc wybuch strajku 26 kwietnia w HiL. Działacze podziemnej Solidarności przystąpili do Komitetu Strajkowego, dołączając postulaty rozszerzające zakres podmiotowy żądań płacowych o najsłabsze i bezbronne grupy społeczne. Strajk przybrał tym samym charakter ogólnospołeczny i solidarnościowy. Od pierwszego dnia protest był wspomagany przez kilku działaczy zdelegalizowanej KRH, którzy zorganizowali zewnętrzną obsługę medialną i uporządkowali wewnętrzną organizację strajku.

Na wezwanie przewodniczącego Solidarności Lecha Wałęsy o solidarność z hutnikami odpowiedziały krótkotrwałym protestem filia huty w Bochni, Huta Stalowa Wola, huta Ozimek, a następnie Stocznia Gdańska. Episkopat Polski wezwał władze PRL do dialogu ze strajkującymi i wysłał mediatorów do HiL i do Stoczni Gdańskiej. W kilka godzin po spotkaniach delegatów Episkopatu z Dyrekcją huty i Komitetem Strajkowym, w nocy z 4 na 5 maja nastąpił gwałtowny atak oddziałów szturmowych ZOMO na ogniska strajkowe. Odpowiedzią strajkujących na pobicia i aresztowania był strajk absencyjny. Rozgniewani robotnicy odmówili pracy pod nadzorem zomowskich pałek i spotykali się codziennie w kościele na Szklanych Domach, gdzie otrzymywali bieżące informacje, porady prawne i rekompensaty za utracone dniówki strajkowe z funduszu związkowego.

Strajk absencyjny zdeorganizował pracę ciągów produkcyjnych huty i wymusił ostatecznie na władzach PRL uwolnienie wszystkich aresztowanych. 17 maja Komitet Strajkowy ogłosił koniec strajku absencyjnego i przekształcił się w Komitet Organizacyjny NSZZ Solidarność HiL. Od tej pory działał jawnie w wydzielonych HiL, a miejscem regularnych spotkań były pomieszczenia Wikariatu Solidarności udostępnione przez ks. Kazimierza Jancarza w kościele mistrzejewickim. Niespełna rok później, po zakończeniu rozmów „okrągłego stołu”, Komitet Organizacyjny powrócił do huty. Przyjął tradycyjną nazwę KOMISJA ROBOTNICZA HUTNIKÓW i zakończył etap heroicznej walki o NSZZ Solidarność. Była to walka tysięcy odważnych, świadomych ludzi. Każdy z nich dołożył tyle ile mógł do zwycięstwa Polaków nad komunizmem.

TAKIE ZWYCIĘSTWO HISTORIA MUSI IM ZAPAMIĘTAĆ.

Stanisław Handzlik

wiosna Solidarności

„Hutnik” nr 11/159 (wyd. strajkowe)
1-majowa Msza św. w kościele na osiedlu Kalinowym zgromadziła ok. 5 tysięcy wiernych, w znacznej części rodziny strajkujących hutników. Wierni z obrazem Matki Boskiej Częstochowskiej odmawiając Różaniec opuścili kościół z zamiarem udania się pod Kombinat. Zablokowali im drogę szpalery ZOMO-wców z tarczami i długimi pałami. Wierni zatrzymali się i odśpiewali pieśń „Ojczyzna ma”, trzymając ręce uniesione w znaku zwycięstwa.

1 maja 1988 roku
pochód mieszkańców Krakowa
do bramy głównej Huty.

Zatrzymano m.in. R. Bociana, J. Smagowicza, Z. Romanowskiego oraz A. Ruska, „aresztowano” także obraz Matki Boskiej. Część pochodu przedarła się dalej. Drugi atak sił porządkowych nastąpił u zbiegu ulic Żeromskiego i Al. Róż. Zatrzymano 30-50 osób, w tym m.in. Walę Tumanik, H. Kowalę, S. Braniczkiego, M. Stacha, G. Hajdarowicza. Zatrzymano autobus, z którego wygarnięto grupę młodych ludzi.

wiosna Solidarności

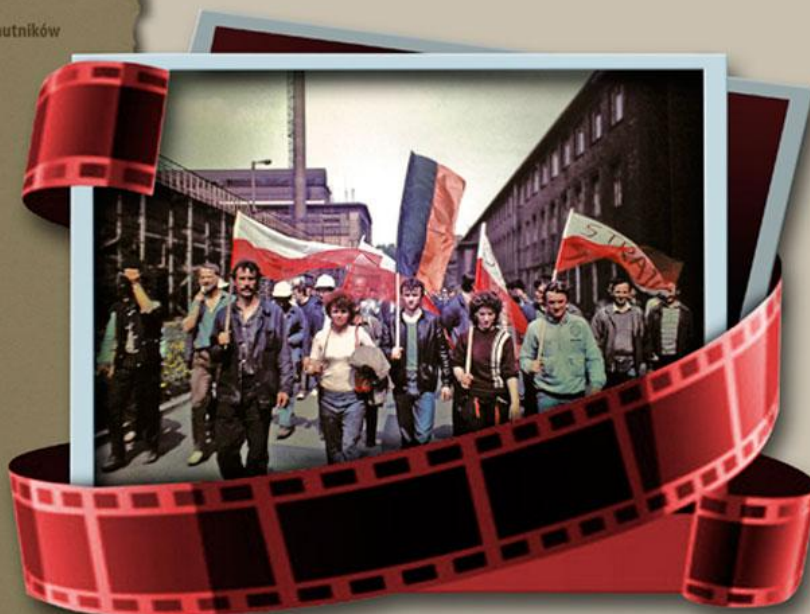
„Hutnik” nr 10/158 z dnia 30.04.1988 r.
Przypominamy wszystkim członkom
i sympatykom „Solidarności”, że jutro
o godz. 11.00 spotykamy się w kościele
św. Józefa na os. Kalinowym. [...] Po
Mszy św. maszerujemy WSZYSCY
pod bramę Huty, gdzie o godz. 14.30
spotkamy się ze strajkującymi Hutni-
kami, którzy w pochodzie przybędą
na wspólny wiec.

1 maja 1988 roku
pochód strajkujących hutników
do bramy głównej HiL

Na zdjęciu górnym członkowie Komitetu Strajko-
wego, od lewej: Stanisław Handzlik, Maciej Mach,
Andrzej Szewczuwaniec, śp. Kazimierz Fugiel.

Zdjęcie środkowe: Mieczysław Gil i Andrzej Szewczu-
waniec.

Zdjęcie dolne: pochód strajkujących hutników
do bramy głównej Huty.

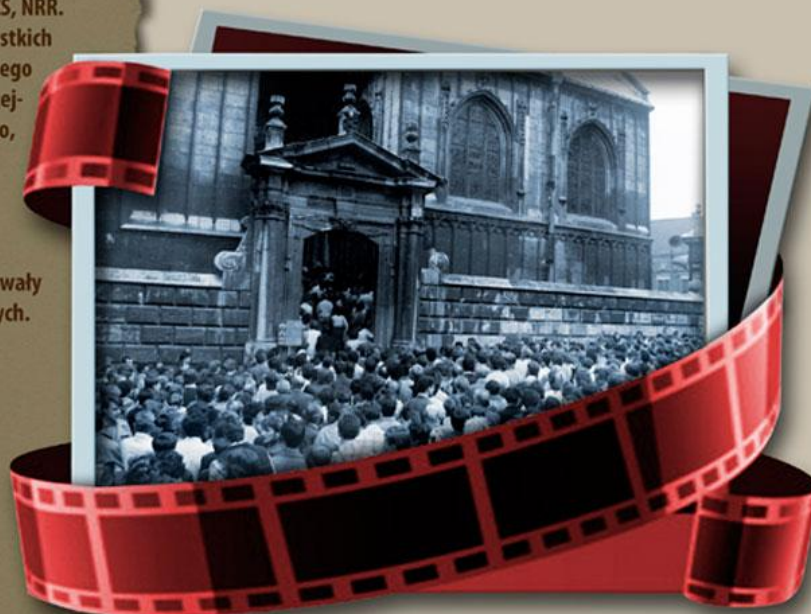
wiosna **Solidarności**

Oddziały ZOMO brutalnie rozpędziły demonstrację w Krakowie kierującą się z Katedry na Wawelu w stronę Grobu Nieznanego Żołnierza na Placu Matejki.

Lech Wałęsa i Zbigniew Romaszewski, przewodniczący Komisji Interwencji i Praworządności NSZZ „Solidarność” ustalili zasady rekompensowania strat poniesionych w wyniku represji za udział w strajku w HiL.

3 maja 1988 roku
coroczna, patriotyczna Msza św.
w Katedrze na Wawelu.

Lech Jak co roku 3-majowa Msza św. na Wawelu zgromadziła kilka tysięcy wiernych. Po Mszy odbył się wiec z udziałem działaczy KPN, NZS, NRR. Ryszard Bocian zaprosił wszystkich na pochód pod Grób Nieznanego Żołnierza na pl. Matejki. Po zejściu ze wzgórza wawelskiego, na ulicy Grodzkiej pochód został zaatakowany przez ZOMO. Rozproszone grupy przedzierały się w kierunku placu Matejki, a niepokoje trwały do późnych godzin wieczornych.

wiosna Solidarności

„Hutnik” nr 17/165 z dnia 9.05.1988 r.
Strajk absencyjny trwa czwarty dzień.
Jest to niebywale. Strajki tego typu
należą bowiem do najtrudniejszych
form protestu. Ten fakt świadczy już
w tej chwili o naszym ogromnym
sukcesie – niezależnie od tego,
jakie będą dalsze losy tego protestu.

8 maja 1988 roku
pochód ze Skałki po procesji
św. Stanisława

Na pierwszym, planie transparent:
„św. Stanisławie otocz opieką strajkujących
Hutników, Stoczniovców i studiujących”
Niesie pracownik Huty im. Lenina Adam Słupek.
Przed transparentem „Gdzie są pobici robotnicy”
stoją: Fryderyk Czerwiński (WSK-PZL), Jacek
Smagowicz (Polmozbyt), Grzegorz Kowalski
(Konfraternia Robotnicza), Marian Bracha (KPN),
Józef Polak (lokomotywnia Płaszów).

wiosna Solidarności

„Hutnik” nr 18/166 z dnia 12.05.1988 r.
Dnia 11 maja o godz. 12.30 odbył się na Uniwersytecie Śląskim wiec studentów. Rektor, prof. Klimaszewski (członek KC) oświadczył, że wiec ten jest nielegalny i w stosunku do uczestników zostaną wyciągnięte konsekwencje. Organizatorzy podejmowali próby uzyskania zezwolenia na odbycie wiecu, jednak bezskutecznie. Delegacja studentów została zatrzymana przez SB. Na wiecu uchwalono rezolucję wyrażającą solidarność z hutnikami z Nowej Huty. Zwrócono się do rektora o umożliwienie zorganizowania wiecu w dniu 18 maja. Przeprowadzana jest także zbiórka pieniędzy na pomoc hutnikom. W wypadku represji zostanie ogłoszony strajk okupacyjny.

młodzież wobec strajku hutników
— działania wspomagające

„Hutnik” nr 11/159 (wyd. strajkowe)
Ciągłe pogarszająca się sytuacja w kraju, niewydolność władz we wprowadzaniu „fasadowej” reformy oraz braku poparcia społecznego dla rządu musiały w końcu doprowadzić do wybuchu. Strajk w Kombinacie Metalurgicznym HiL i pogotowie strajkowe w wielu zakładach całego kraju wyraźnie świadczą, że cierpliwość ludzi pracy dobiega końca. W związku z zaistniałą sytuacją Federacja Młodzieży Walczącej wzywa młodzież szkół średnich do akcji solidarnościowej:
1. organizowania w szkołach wieców, cichych przerw oraz akcji ulotkowo informacyjnej
2. w wypadku wkroczenia milicji do HiL ogłaszamy strajk szkół średnich. [...]

wiosna Solidarności

„Informacja o metodach pomnażania dokumentów” – TAJNE.

W dokumencie przygotowanym przez Naczelnika Wydziału Badań Dokumentów Zakładu Kryminalistyki Komendy Głównej MO dla Wydziałów III Komitetów Wojewódzkich MO czytamy:

„W kraju od kilku lat wzmogła się ilość wrogiej, pisanej propagandy, pomnażanej różnorodnymi technikami profesjonalnymi i chałupniczymi”.

maj 1988 roku
niezależna poczta podziemna
– strajki w kraju

Jednym z największych osiągnięć podziemnego powielania było opanowanie techniki sitodruku. Ramka z rozpiętą na niej gęsto tkaną i nierozciągliwą tkaniną stanowiła poważne zagrożenie dla systemu. Nanoszono na nią specjalną emulsję, którą można było zrobić w domu z dostępnych na rynku składników. Na nią nakładano diapozytyw tekstu lub obrazu, który miał być drukowany. Po naświetleniu promieniami ultrafioletowymi i wypłukaniu zwykłą wodą nienaświetlonych partii powstawała matryca. Przez tak otrzymany szblon wystarczyło przecisnąć farbę i druk był gotowy. Znaczkę pocztu podziemnej były drukowane zwykle tą techniką.

Na foto typowa podziemna drukarnia. Drukarz w szalokominiarce (Leszek Jaranowski) powiela kolejny nakład podziemnego pisma „Hutnik”. Zdjęcie zrobione w 1988 roku.

STRAJK

wiosna Solidarności

„Hutnik” nr 17/165 z dnia 9.05.1988 r.
Podkreślaliśmy z całą mocą – fakt, że na
wyziałach ponad 50% załogi nie pracuje,
wyraża ogrom gniewu i determinację
walki o słuszne prawa człowieka, walki
o godność pracy. Ta godność została
podeptana brutalnie z użyciem siły
i terroru właśnie w tym momencie, gdy
wszyscy mieliśmy nadzieję, i co ważne
– realne szanse na mediacyjne, poko-
jowe załatwienie konfliktu [...] Mimo
ustaleń między władzą a Episko-
patem, że negocjacje rozpoczną się
o 8 rano, nastąpiła noc terroru [...]

maj 1988 roku
strajk absencyjny i represje
po brutalnej pacyfikacji strajku

Kolegium d/s wykreceń na os. Zgody rozpatrywało 6 maja sprawy osób
oskarżonych o udział w pochodzie, jaki spontanicznie uformował się
w Kombinacie dnia następnego po pacyfikacji. Pochód zmierzał pod
budynek dyrekcji, a jego uczestnicy domagali się uwolnienia aresztowa-
nych kolegów. Z pierwszej listy osób skazanych:

- Tadeusz Pikulicki - 2 tygodnie aresztu
- Halina Lefek - 1 miesiąc aresztu
(samotna matka pięcioro dzieci)
- Kazimierz Baniak - 1 miesiąc aresztu
- Macha - 1 miesiąc aresztu
- Władysław Zborowski - 1 miesiąc aresztu
- Jędrzyak - 2 tygodnie aresztu
- Stanisław Biel - 30 tys. + 30 tys. zł grzywny
- Marek Domagała - 50 tys. + 30 tys. zł grzywny
- Jerzy Kruczek - 50 tys. + 30 tys. zł grzywny
- Stanisław Strzpek - 1 miesiąc aresztu
- Adam Jędrasik - 1 miesiąc aresztu
- Ryszard Ślusarczyk - 50 tys. 30 tys. zł grzywny
- Janusz Pura - 1 miesiąc aresztu
- Stefan Malecki - 1 miesiąc aresztu
- Stanisław Bujak - 50 tys. + 30 tys. zł grzywny
- Waldemar Jalecha - 50 tys. + 30 tys. zł grzywny
- Edward Banaśkiewicz - 1 miesiąc aresztu
- Franciszek Pączek - 50 tys. + 30 tys. zł grzywny
- Robert Skulski - 50 tys. + 30 tys. zł grzywny
- Edward Hamonicki - 50 tys. + 30 tys. zł grzywny
- Janusz Bednarek - 50 tys. + 30 tys. zł grzywny
- Julian Gajdar - 1 miesiąc aresztu
- Bogdan Kowalewski - 1 miesiąc aresztu
- Lech Matyjaszkiewicz - 1 miesiąc aresztu
- Zbigniew Kowalik - 50 tys. + 30 tys. zł grzywny
- Robert Pawlik - 1 miesiąc aresztu
- Bogusław Atlasieński - 1 miesiąc aresztu
- Janusz Kmuk - 50 tys. + 30 tys. zł grzywny
- Wiesław Dobosz - 50 tys. + 30 tys. zł grzywny

Sankcje prokuratorskie na okres 3 miesięcy
otrzymali członkowie Komitetu Strajkowego KM Włł:
Kazimierz Fugiel, Wiesław Mazurkiewicz, Maciej Mach,
Mieczysław Gil, Bogdan Wróbel, Krzysztof Wróbel.

wiosna Solidarności

KALENDARIUM

28 kwietnia

godz. 8.00 – rozpoczęcie strajku w Kombinacie Metalurgicznym Huta im. Lenina przez Andrzeja Serczewskiego, który, wstawiając czerwone światła na Wokoleni Zgniatacz, dał sygnał do protestu obywatelskiego narodził się Wokoleni Drobny i Druha, Wokoleni Błach Karciowych (godz. 14.00), Wokoleni Bar Zagwaranych oraz Zakład Mechaniczny Odlewniczy (godz. 16.15), a później wieczorem także Wokoleni Żelazna Błach (godz. 23.00).

godz. 9.00-12.00 – pierwsze rozmowy pracowników Wokoleni Zgniatacz z dyt. ds. produkcji Januszem Raczemskim na temat zastraszania i podziału premii oraz spotkanie zalogi Wokoleni Błach Karciowych z dyt. ds. pracowniczych Stefanem Nowakiem.

godz. 14.00 – powołanie Komitetu Strajkowego Kombinatu Metalurgicznego Huta im. Lenina, w skład którego weszli: Andrzej Czaplewski, Jolanta Gąsior, Władysław Kiełbas, Maciej Mach, Andrzej Skubianin, Tadeusz Szczepczyński, Andrzej Serczewski (przewodniczący) oraz Bogdan Witold. Publikacja Portretów strajkujących zakładów KM HL, w których zgłoszono zapewnienie bezpieczeństwa strajkującym, zapłaty za czas postojów, rzetelnego informowania społeczeństwa o sytuacji w kombinacie, podniesienie do 12 zł miesięcznie rekompensaty dla pracowników zatrudnionych w przemyśle, obniżenie i skrócenie czasu przerwy i emerytalne, domagane się także wypłaty odroczonej części, autostanowienie i wypłaty płac odpowiednio do wzrostu cen artykułów niezbędnych do życia, postawienie powyżej płac podstawowych o 50% dla hutników, zwiększenie dofinansu do pracy w warunkach szczególnych i skrócenie czasu przywrócenia do pracy zwolnionych z KM HL po 13 grudnia 1981 r. (Stanisław Handlik, Witold Bawoliński, Edward Nowak i Andrzej Burski).

godz. 21.00-3.00 – bezcenne portrety strajkujących z dyt. nac. Eugeniusza Pastwika w towarzystwie przewodniczącego OFZZ Alfreda Miodowicza.

27 kwietnia

ok. godz. 14.00 – nadejście przez radiowęzeł komunikatu dyt. Stefana Nowaka zapowiadającego wzrost hutniczych uposażeń do końca roku o 50%.

godz. 19.00 – zakończenie Rankiem zmian trwających pomiędzy przedstawicielami dyktacji a KS KM HL.

godz. 21.30 – odprawa, podczas której dyktacja wręczyła ministrowi Pałecznik szubrowe nr 8 dyt. nac. Eugeniusza Pastwika oraz Oświadczenie prokuratora wojewódzkiego w Krakowie, według których strajk był nielegalny i posiadał charakter przestępstwa.

godz. 22.00 – spotkanie przez Komitet Strajkowy KM HL Oświadczenia nr 1, w którym stwierdzano: „Polityka gospodarcza PRL doprowadziła miliony pracowników i ich rodziny do granic nędzy. Nie będziemy zadawać pała pod przymusem, naszym walecznym w partycję reformy wyczerpała się”.

28 kwietnia

godz. 4.00 – odejście przez Komitet Strajkowy Pałeczniaka szubrowego nr 8 i wznowienie zabójczych do zbliżowania akcji podlegających niedozwolności o zapewnieniu strajku i podjęciu pracy.

godz. 11.00 – wiec w Zakładzie Doświadczalnym Instytutu Górnictwa Rąbnowego i Górnictwa w Krakowie, podczas którego wyrażono poparcie dla protestujących hutników.

godz. 13.00 – zakończenie kolejnych niedozwolnych rozmów, po których dyktator Stefan Nowak i Eugeniusz Pastwika stwierdzili: „Zbliżony już wieczór, co mogłoby dać w całym zakreśle, reszta nie zależy od nas, lecz od władz wyższych”. Wiec solidarnościowy studentów ze strajkujących hutników pod Collegium Novum.

godz. 18.00 – konferencja prasowa członków Komitetu Strajkowego w kościele psw. św. Maksymiliana Marii Kolbego w Międzyzdrojach z udziałem korespondentów prasowych z zagranicy.

29 kwietnia

godz. 8.30 – zerwanie rozmów z Komitetem Strajkowym HL przez dyktację przedstawiciela, co dyt. nac. Eugeniusz Pastwika uczynił stwierdzeniem niedozwolnego charakteru KS i przyjęciem na milutnie w konflikcie przez prezydenta Wiesława Włodarskiego Samorządowego Związku Pracowników KM HL.

ok. godz. 1.00 – Oświadczenie nr 1 Komitetu Strajkowego KM HL, w którym wyrażano dyktację do podjęcia dalszych rozmów oraz podlegających zaproszenia Lechowi Wójcikowi, Świątyni Karłowicz, Pracy, Wydziału Karłowicz Karłowicz i Włodych Zwiłgowich Zwiłgowich oraz pracowników karłowickich uczelni i intelektualistów.

godz. 8.00 – pierwszy strajk w Zakładzie Przetwórstwa Hutniczego w Bodzie. Pękanie KSZ „Drobia Tępo”.

30 kwietnia

godz. 6.00 – podjęcie strajku przez Tajną Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność” Biłogłosego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego w Krakowie i wznowienie do spełnienia wszystkich postulatów protestujących hutników.

godz. 12.00 – podpisanie porozumienia pomiędzy dyktacją a NSZZ Pracowników KM HL, wchodzącego w skład OFZZ, z którym rozumie do tej pory portretów. Faktycznie jednak „Jeszcze” zostało już dwa dni wcześniej, a jego ogłoszenie odwołano w czasie, aby stworzyć wrażenie łagodności się negocjacji.

godz. 14.00 – wydanie Oświadczenia nr 6 Komitetu Strajkowego podlegającego opowiesciom organizacyjnym, z którego wynikało, że w kombinacie stosowane dwie formy protestu: strajk czynny (Wokoleni Zgniatacz, Wokoleni Drobna i Druha, Wokoleni Tętn, Wokoleni Błach Zagwaranych, Wokoleni Karciowych, Odlewni Żelaza, Odlewni Stalowa, Wydział Mechaniczny, Wydział Konstrukcji Stalowych) oraz strajk wyrażający (Witold Pina, Stalownia Martynowska, Stalownia Karłowicza, Wydział Przemysłowy i Burski Wydział, Wydział Chemiczny, Wydział Pieców Kokowniczych, Tlenownia, Wydział Wody, Wydział Gazowy, Śluzowiz, Działanie Wydziału Komitetu Strajkowego KM HL wyrażonych z huty po 13 grudnia 1981 r. Stanisław Handlik, Mieczysław Gila i Jolanta Gąsiorowska).

godz. 22.00 – oświadczenie dyktacji kombinatu, w którym szano strajk za nielegalny oraz przedstawiono tych pracowników, którzy nie strajkali pomyślnie zadowolonych o gotowości do podjęcia pracy, że nie otrzymają wynagrodzenia za czas protestu oraz zostaną pozbawieni wszelkich regimeryjnych i nagród z tytułu Karty Hutnika i powodu niezapewniających obywateli.

godz. 22.00-3.00 – koncentracja sił milicyjnych wokół Kombinatu.

1 maja

godz. 10.00 – msza święta w intencji strajkujących hutników, odprawiona przez o. Niewada Karzę w kościele psw. Marii Bożej Częstochowskiej na os. Słone Żmży.

godz. 10.30 – msza święta na terenie Wokoleni Karciowej, konsekracja przez ks. Kazimierza Jancarsa i ks. Józefa Brzozę, na zakończenie której Mieczysław Gila zapowiedział do zwolnienia: „Solidarnie łączymy się dziś w jedną hutniczą rodzinę”.

godz. 11.00 – msza święta w kościele psw. św. Józefa na os. Kalinowym, po której szano i wizerunkiem Marii Bożej Częstochowskiej opowiedział świętym z zamiarem udania się pod Kombinat. Drugi dzień im. Józef 2000, rekwizując obraz oraz arcybiskup m. J. Ryszard Bodan, Jolanta Smugacz, Zdzisław Karłowicki oraz Andrzej Raska.

godz. 19.30 – wyrażenie przez Komitet Strajkowy KM HL Bita do wiceprezesa Zdzisława Sadowskiego, w którym wyrażano straszącą do rozmów przysięgających się do „zadania właściwego kierunku działania na rzecz wprowadzenia rzeczywistej reformy gospodarczej w kombinacie”.

2 maja

godz. 14.00 – wiec studentów pod Collegium Novum zorganizowany przez Akcję Studencką „HIP”, podczas którego ok. 500 osób skandowało hasła popijając hutniczy protest.

godz. 18.00 – spotkanie Eugeniusza Pastwika z Andrzejem Serczewskim, w trakcie którego dyt. nac. wyraził gotowość rozmów na temat Bita do wiceprezesa Zdzisława Sadowskiego pod warunkiem, że w negocjacjach wezmą udział także przedstawiciele niezależnych i samorządu pracowniczego, a do strajku nie zostaną dopuszczeni Mieczysław Gila, Stanisław Handlik i Jan Gąsiorowski.

godz. 23.00 – wiec na terenie Kombinatu informujący o tym, że dyt. nac. Eugeniusz Pastwika nie zdecydował się na rozpoczęcie rozmów.

3 maja

godz. 10.00 i 18.00 – dwie msze święte konsekracyjne przez ks. Tadeusza Jakubowicza Zaleskiego na hali Wokoleni Zgniatacz.

godz. 10.00 – posiedzenie Komitetu Strajkowego KM HL, poświęcone sprawom organizacyjnym, na którym wyrażono sekcję: Interwencję (zof - Tadeusz Szczepczyński) – zajmującą się przeciwdziałaniem podlegającym przez władze przymus zakładowi i przemian strajku, Informację (zof - Jan Gąsiorowski) – działającą na polu społecznego komunikowania krakowian o przebiegu protestu, Apeli (zof - Marek Sarna) – podlegającą staraniom o zapewnienie strajkujących w artykuły żywnościowe, Techniczną (zof - Władysław Kiełbas) – zajmującą możliwość działania pocztą w sekcjach, oraz działającą o sprawy biurokratyczne Sekretariat (zof - Andrzej Krzywicki).

godz. 12.00 – kolejne ultimatum wyrażone przez dyt. nac. Eugeniusza Pastwika i prokuratora wojewódzkiego Andrzeja Zaleskiego, gwarantujące bezpieczeństwo i niestosowanie restrykcji wobec strajkujących w związku z zakończeniem protestu przed godz. 4.00 dnia 4 maja.

godz. 18.00 – mediacja mec. Andrzeja Rozmarynowicza, który w imieniu zabójczych przedstawiał postulaty protestujących dyktatorowi naczelniemu Eugeniuszowi Pastwice.

godz. 18.30 – msza święta w bazyle archikatedralnej na Wawnie, po której uczestnicy udali się w stronę krakowskiego Ryńka, po czym w okolicach ul. Grodzkiej zostali zaatakowani przez ZOMO.

4 maja

Publikacja w „Gazecie Krakowskiej” i „Dzienniku Polskim” wywiady z dyt. nac. Eugeniuszem Pastwika, w którym powtórzył on argument o niedozwolności protestu oraz zapewnił, że dyktacja porozumiała się już z NSZZ Pracowników HL. ● Msza święta na Wydziale Mechanicznym z okazji dnia św. Floriana – patrona strażaków i hutników, odprawiona przez ks. Tadeusza Jakubowicza Zaleskiego. ● Przybycie do Kombinatu HL Kłosa Bartnowskiego, Jolanta Gąsiorowska i prof. Andrzeja Stelmachowskiego, którzy, występując z upoważnienia Sekretarza Generalnego Episkopatu Polski oraz kard. Franciszka Macharskiego, podjęli się mediacji pomiędzy Komitetem Strajkowym a dyt. nac. Eugeniuszem Pastwika. Wcześniej delegacja spotkała się także z członkiem Biura Politycznego KC PZPR Stanisławem Gonskim.

godz. 12.30 – msza święta na Wokoleni Żelaznej odprawiona przez ks. Tadeusza Jakubowicza Zaleskiego.

godz. 14.30 – początek portretacji przybyłej delegacji z dyt. nac. Eugeniuszem Pastwika.

godz. 16.30-19.00 – posiedzenie nadzwyczajnego plenum Komitetu Fabrycznego ZPFR, na którym z inicjatywy i sekretarza Stanisława Baranika wyrażono apel do KC o podjęcie natychmiastowych kroków, zmierzających do przywrócenia normalnej pracy w kombinacie „co przez strajkującą część zabójczych zostało odroczone jako zabójczy do akcji milicyj”.

godz. 17.30 – wznowienie rozmów pomiędzy komisją ekspertów a Komitetem Strajkowym KM HL, w trakcie których zgodzono się, żeby sprawa wrótyła do pracowników, służby zdrowia, podjętych rent i emerytalne oraz zasad indeksacji płac przesłanej na obrady Komisji Wspólnej Rządu i Episkopatu.

godz. 20.00 – ustalenie przez Andrzeja Serczewskiego, Andrzeja Stelmachowskiego oraz dyt. nac. Eugeniusza Pastwika, że portretacja zostanie wznowiona następnego dnia o godz. 8.00 w świetlicy budynku administracji Wokoleni Drobnej.

5 maja

godz. 1.00 – zaobserwowanie przez pracowników Huty koncentracji sił milicyjnych na bramach. Ze względu na wcześniejsze optymistyczne ustalenia pomiędzy dyktacją a Komitetem Strajkowym Kombinatu Metalurgicznego HL zabójczy nie wzięły pod uwagę możliwości interwencji.

ok. godz. 2.00 – ROZPOCZĘCIE STURNU NA HUTĘ. Oddziały ZOMO uderzyły w pałki, hełmy, tarcze i pistolety wstąpiły do Wokoleni Zgniatacz, bijąc strajkujących oraz nisząc mienie Kombinatu. Na Wokoleni Karciowej wyrażono brzo, skierowani reżimio wszystkie okna i drzwi, katowane do nieprzytomności każdego napotkanego obywatela. Na Wokoleni Żelaznej napastnicy zdemontowali ołtarz, przy którym ks. Tadeusz Jakubowicz Zaleski dzień wcześniej odprawił mszę świętą, a na Drobnej znowy straszył petardami do uciekających robotników.

godz. 6.00 – wyruszenie pokojowego pochodu hutników z okolic Wokoleni Zgniatacz w kierunku budynku dyktacji, na czele z Ryszardem Majdlichem (dzielnik KPN) i członkami Przydziału NSZZ „Solidarność” Bogusławem Walepolskim).

ok. godz. 6.40 – wtargnięcie na teren zakładu po raz drugi oddziały ZOMO i dokonanie brutalnych aresztowań uczestników marzu. W trakcie pacyfikacji zatrzymano 10 członków Komitetu Strajkowego KM HL, wśród których znaleźli się: Bogusław Alasinski, Stanisław Śnił, Marek Domagała, Kazimierz Fugiel, Mieczysław Gila, Władysław Kiełbas, Lesław Maczowski, Maciej Mach, Bogdan Witold i Krzysztof Witold. Aresztowane również dzielnikowi Tadeusz Płakowski oraz ks. Tadeusz Jakubowicz Zaleski. Dokonano także rewizji w domach przywódców protestu (w takich okolicznościach ujęto m.in. Edwarda Nowaka – rzecznika prasowego KS KM HL). W sumie w związku ze strajkiem zatrzymano 79 osób, w tym 36 w momencie jego rozpoczynania.

godz. 7.00 – nieprzyrzeczenie do pracy rannej zmiany, co spowodowało umieszczenie przedsiębiorstwa w takim samym zakresie, jak przed pacyfikacją.

godz. 10.00 – wydanie przez Komitet Strajkowy KM HL pierwszego komunikatu wyrażającego do kontynuowania protestu. ● Powołanie prokuratora wojewódzkiego w Krakowie przez dyt. nac. Eugeniusza Pastwika, że w okresie od 26 kwietnia do 5 maja na terenie przedsiębiorstwa „decydują o przestępczości produkcyjnych w przeliczonym charakterze i czasie trwania, w wyniku czego Kombinat ponosił stratę produkcyjną o wartości 6.670 mln. zł”.

godz. 14.00 – niestawienie się do pracy większej części pracowników na zmianę popołudniową.

godz. 15.00 – ogłoszenie Apelu przewodniczącego KS KM HL Andrzeja Serczewskiego, w którym potwierdził on aktualność postawionych wcześniej postulatów, niestosowanie zamykając, że, w chwili obecnej podstawowym celem strajku jest uwolnienie naszych kolegów uwiecznionych za udział w strajku”.

Godz. 19.00 – msza święta w kościele psw. św. Maksymiliana Marii Kolbego w Międzyzdrojach, podczas której ks. Tadeusz Jakubowicz Zaleski w homilii opowiedział o wierze o akcji ZOMO w kombinacie.

Godz. 22.00 – Komunikat Stanisława Handlika i Jolanty Gąsiorowskiej, w którym wyrażano do strajku abscyzyjnego, mającego zastąpić spacyfikowaną przez milicję czynną formę protestu i błagającą szansa „godnego powrotu do pracy”. ● Posiedzenie plenum Zarządu Fabrycznego ZSPR Kombinatu Metalurgicznego Huta im. Lenina, gdzie ustalono, że rybną w przedsięwzięciu była wynikiem tego, iż rozmowy pomiędzy NSZZ Pracowników KM HL a dyktacją „zostały wykorzystane przez ludzi, którzy w miejsce postulatów ekonomicznych postawili agenda polityczne”.